ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Η Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων εἶχε ἐξαιρετικὸ κέφι αὐτὴ τὴ βραδειά. Κατὰ τὶς ἑντεκα σηκώθηκε καὶ εἶπε στοὺς ὁμοτραπέζους της :

— Καληνύχτα σας, κύριοι! Πάω νὰ προσευχηθῶ γιὰ σᾶς....

Κι' ὅταν πειὰ ἔφτασαν τὰ μεσάνυχτα, ὅλοι κοιμόντουσαν στὸ Λοῦβρο....

ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ

Πρὶν σᾶς διηγηθοῦμε τὶς τρομερὲς σφαγὲς τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, ποὺ ἐπακολούθησαν τῆς ἀποπείρας δολοφονίας τοῦ ναυάρχου Κολινύ, ἡ ὁποία διεπράχθη τῇ ἐνεργείᾳ τῆς βασιλομήτορος καὶ τοῦ δουκὸς Γκύζη, ἄς ἰδοῦμε τί ἀπόγιναν οἱ δυὸ Παρνταγιάν.

Τὸ πρωὶ τῆς 23ης Αὐγούστου, ὁ πατέρας καὶ ὁ γυιὸς Παρνταγιὰν σηκώθηκαν ἀπὸ τὰ χαράματα μέσα στὴ φυλακή, ὅπου τοὺς εἶχαν κλείσει. Ἐνῶ ἔκαναν, ὅπως πάντα, τὴν προσευχή τους, ἄκουσαν τὴ σιδερένια πόρτα τους ν' ἀνοίγεται καὶ εἶδαν νὰ μπαίνη ὁ Μοντλούκ, ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν.

Ὁ γιγαντόσωμος ἐπισκέπτης ἔκαμε νόημα κι' ἀμέσως ἕνα ἀπόσπασμα στρατιωτικὸ περικύκλωσε τοὺς δυὸ δεσμῶτες καὶ τοὺς διάταξε νὰ βγοῦν στὸ διάδρομο. Μόλις βγῆκαν ἔξω ἀπ' τὸ κελλί τους, ὁ ἱππότης Παρνταγιὰν ἀντελήφθη, ὅτι στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου ὑπῆρχαν καὶ ἄλλοι στρατιῶτες. Καὶ πραγματικά, εἶχε συγκεντρωθεῖ ἐκεῖ ὁλόκληρη ἡ φρουρὰ τοῦ Τάμπλ.

Οἱ στρατιῶτες ὡδήγησαν τοὺς δυὸ φυλακισμένους ἀπὸ μιὰ πέτρινη σκάλα σὲ μιὰ ὑπόγεια αἴθουσα. Ἦταν ἡ αἴθουσα τῶν βασανιστηρίων.

Μέσα σ' αὐτὴ βρισκόταν ὁ δήμιος καὶ στὸ πλάϊ του στεκόταν ἕνας ἄνθρωπος ἀμίλητος. Ὁ ἱππότης κάρφωσε τὰ μάτια του ἐπάνω του καὶ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ τὸν ἀναγνώρισε. Ἦταν ὁ Μωρεβέρ!

Ὁ ἱππότης γύρισε τότε πρὸς τὸν πατέρα του καὶ τοῦ χαμογέλασε εἰρωνικά. Ὁ Μωρεβὲρ ἐξ ἄλλου ἦταν κατάχλωμος ἀπὸ τὸ μῖσος του κι' ἔτρεμε ὁλόκληρος.

Στὴν πόρτα τῆς φυλακῆς φρουροῦσαν τριάντα καραμπινιέροι, παραταγμένοι κανονιφά. Οἱ Παρνταγιὰν εἶδαν ἐντωμεταξὺ τὰ ὄργανα τοῦ μαρτυρίου κι' ἐκατάλαβαν τὰ πάντα.

— Ἀπὸ ποιὸν θ' ἀρχίσουν πρῶτα; ρώτησε ὁ Μοντλούκ.

— Κύριε.... θέλησε νὰ πῇ ὁ ἱππότης, προχωρῶντας μπροστὰ ἕνα βῆμα, γιὰ νὰ βασανιστῇ αὐτὸς πρῶτος.

Ἀμέσως ὅμως δέκα χέρια ἔπεσαν ἐπάνω του, σὰν νὰ εἶχε θελήσει νὰ δραπετεύσῃ.

— Τί θέλετε; τὸν ρώτησε ὁ ἀπαίσιος Μοντλοὺκ μὲ θυμό.

— Μιὰ χάρι! ἀποκρίθηκε ὁ ἱππότης μὲ φωνὴ σταθερή.

— Λέγετε!

— Ν' ἀρχίσετε πρῶτα ἀπὸ μένα!

— Ὄχι δά! φώναξε ὁ γέρο Παρνταγιάν. Κάνεις λάθος, παιδί μου....

— Ἐμένα μοῦ εἶνε ἀδιάφορο ἀπ' ὅποιον κι' ἂν ἀρχίσουν! εἶπε ὁ Μοντλούκ, ρωτῶντας συγχρόνως μὲ τὸ βλέμμα του τὸν Μωρεβέρ.

Ὁ Μωρεβὲρ κύτταζε μὲ λύσσα τὸν ἱππότη. Ἀλλ' ὁ νέος εἶχε γυρίσει στὸ μεταξὺ πρὸς τὸν πατέρα του καὶ τοῦ ἀπηύθυνε τὸν τελευταῖο χαιρετισμό.

— Νὰ πάρετε πρῶτον τὸ γέρο! βρυχήθηκε ὁ Μωρεβὲρ μὲ φωνὴ ποὺ φανέρωνε ἄγριο μῖσος.

Εἶχε μαντέψει τί μεγάλη θλῖψη θὰ δοκίμαζε ὁ ἱππότης, βλέποντας τὸν πατέρα του νὰ ὑποφέρη καὶ ἤθελε νὰ ἐξαντλήση ἐπάνω του ὅλη τὴ σκληρότητά του.

Ἀφοῦ ἔδωσε τὴ διαταγὴ αὐτή, διευθύνθηκε γρήγορα σὲ μιὰ πορτοῦλα, ἀπ' ὅπου ἔμπαινε κανεὶς σὲ ἕνα μικρὸ δωμάτιο, ποὺ χρησίμευε ὡς ἀποθήκη γιὰ τὰ ὄργανα τοῦ μαρτυρίου.

Μέσα ἐκεῖ βρισκόταν μιὰ γυναῖκα μαυροφορεμένη, ὅμοια μὲ δαίμονα τῆς κολάσεως. Ἡ ἄγνωστη ἔγνεψε τότε στὸν Μωρεβὲρ κι' αὐτὸς ἐπρόσταξε :

— Ἐμπρός, δήμιε! Ἄρχισε τὴ δουλειά σου!....

— Εἴπατε τὸ γέρο πρῶτον; ρώτησε ὁ δήμιος μὲ ἀδιαφορία.

— Ἔλα λοιπόν! Κάνε γρήγορα! πρόσθεσε ὁ Μωρεβὲρ ἀνιτόμονα. Τὸ γέρο βέβαια....

Οἱ δυὸ βοηθοί, ὁ δήμιος καὶ μερικοὶ στρατιῶτες ἅρπαξαν ἀμέσως τὸ γέρο Παρνταγιάν.

— Πατέρα μου! Πατέρα μου! βρυχήθηκε ὁ ἱππότης, βγάζοντας μιὰ κραυγὴ σπαραχτική.

Καὶ μέσα στὴν ἀπόγνωσί του αὐτή, προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώση τὶς δυνάμεις του καὶ νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὰ χέρια ποὺ τὸν κράταγαν σφιχτά.

— Δέστε τον! φώναξε ὁ Μωρεβέρ. Περάστε του γρήγορα τὶς ἀλυσίδες!...

Ἔξαφνα ἀνοίχτηκε ἡ πόρτα καὶ μιὰ φωνὴ γυναικεία ἀκούστηκε νὰ λέη :

— Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως σταθῆτε!....

Στὴν ἀπροσδόκητη ἐκείνη φωνὴ ὅλοι ἔμειναν ἔκπληκτοι καὶ ἐμβρόντητοι, κυττάζοντας τὴ νεοφερμένη. Ἦταν μιὰ ὡραία κοπέλλα, μὲ γλυκειὰ ὄψη καὶ φέρσιμο εὐγενικό.

Ἡ νέα αὐτὴ ἔριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ γύρω της καὶ ψιθύρισε ἀναστενάζοντας μ' ἀνακούφισι :

— Σὲ δοξάζω, Θεέ μου, ποὺ ἔφτασα σὲ κατάλληλη στιγμή.

Οἱ δυὸ Παρνταγιὰν ἦσαν πιασμένοι ἀπ' τὰ χέρια καὶ τὴν ἐκύτταζαν ἐκστατικοί.

— Ἡ Μαρία Τουσσέ! φώναξε ὁ ἱππότης πρῶτος μὲ μιὰ χαριτωμένη ὑπόκλισι.

— Ποιὰ εἶστε σεῖς; ρώτησε ἀπότομα ὁ Μοντλούκ, προχωρῶντας πρὸς τὴν ξένη.

— Εἶμαι ἀπεσταλμένη τοῦ βασιλέως! ἀπάντησε αὐτὴ μὲ φωνὴ γεμάτη σταθερότητα καὶ εἰλικρίνεια.

— Καὶ πῶς φτάσατε ὥς ἐδῶ;

Ἡ νέα, ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἔβγαλε καὶ τοῦ ἔδωσε νὰ διαβάση ἕνα χαρτὶ ποὺ περιεῖχε τὰ ἑξῆς :

«Διατάσσεται ὁ διευθυντὴς καθὼς καὶ ὅλοι οἱ δεσμοφύλακες καὶ φρουροὶ τῶν φυλακῶν Τάμπλ ν' ἀφήσουν ἐλεύθερο τὸ πέρασμα στὴν κομίστρια καὶ νὰ τὴν ὁδηγήσουν ὥς τὴν αἴθουσα τῶν βασανιστηρίων.

ΚΑΡΟΛΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ».

— Διαβάστε τώρα κι' αὐτό! πρόσθεσε ἡ Μαρία Τουσσὲ — γιατὶ αὐτὴ ἦταν πράγματι — δίνοντας στὸ Μοντλοὺκ καὶ δεύτερο χαρτὶ μὲ τὸ ἀκόλουθο περιεχόμενο :

«Διατάσσω τὴν ἀναβολὴ τῆς διὰ μαρτυρίων ἀνακρίσεως τῶν Παρνταγιάν, πατέρα καὶ γυιοῦ.

ΚΑΡΟΛΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ».

Ὁ Μοντλούκ, ἀφοῦ διάβασε καλὰ κάτω ἀπὸ τὸ κιτρινωπὸ φῶς τὰ δυὸ διατάγματα, γύρισε πρὸς τὸν λοχία, ποὺ ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατιωτῶν καὶ τοῦ εἶπε :

— Ὁδηγῆστε τοὺς καταδίκους στὸ κελλί τους.

Ὁ πατὴρ Παρνταγιάν.
(Παλαιὰ χαλκογραφία)

Καὶ ἀπευθυνόμενος στὸ δήμιο, πρόσθεσε :

— Δήμιε, θὰ γυρίσης ὅταν διατάξει ὁ βασιλεύς!

— Σιγά, μὴ βιάζεσαι! βρυχήθηκε ὁ Μωρεβέρ, βλέποντας νὰ τοῦ διαφεύγουν τὰ θύματά του. Δὲν ἐτελείωσε ἀκόμα ἡ ὑπόθεσι....

— Τελείωσε, κύριε! Διαταγὴ τοῦ βασιλέως... ἀποκρίθηκε ὁ Μοντλούκ.

Στὸ μεταξὺ ὁ ἱππότης κι' ὁ πατέρας του εἶχαν τὰ μάτια τους γυρισμένα πρὸς τὴ Μαρία Τουσσὲ καὶ τῆς ἔριχναν βλέμματα εὐγνωμοσύνης.

Κατόπιν οἱ δυὸ δεσμῶτες βγῆκαν, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τοὺς φρουρούς των, οἱ ὁποῖοι τώρα ἔδειχναν κάποιο σεβασμὸ ἀπέναντί τους.

Κατόπιν ἀποσύρθηκε καὶ ἡ νέα, ἀπαράλλαχτα σὰν ἄγγελος μέσα στοὺς δαιμόνους, καὶ ἔτσι μέσα στὴν πένθιμη αἴθουσα δὲν ἀπόμειναν παρὰ ὁ Μωρεβὲρ καὶ ὁ Μοντλούκ.

— Δῶστε μου νὰ ἰδῶ αὐτὰ τὰ ἔγγραφα! εἶπε τότε ὁ πρῶτος στὸν διευθυντὴ τῶν φυλακῶν. Ποῦ τὸ ξέρετε ἂν δὲν ἐπλαστογράφησαν τὴν ὑπογραφὴ τοῦ βασιλέως;

Ὁ Μοντλοὺκ δὲν ἐδίστασε, ἀλλὰ τοῦ ἀποκρίθηκε ἀμέσως περήφανα :

— Καὶ στὰ δυὸ ἔγγραφα ποὺ ἔλαβα, ὑπάρχει ἡ βασιλικὴ σφραγῖδα. Αὐτὸ μοῦ εἶνε ἀρκετό. Ἐν τούτοις, ἂν θέλετε νὰ βεβαιωθῆτε γιὰ τὴ γνησιότητα τῆς ὑπογραφῆς, ρωτῆστε καὶ θὰ μάθετε....

Ὁ Μωρεβὲρ παρέλαβε τὰ δυὸ βασιλικὰ ἔγγραφα καὶ παίρνοντας μιὰ δᾶδα, μπῆκε στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

(Ἀκολουθεῖ)